

ZLONAMJERNO POVEZIVANJE NDH I REPUBLIKE HRVATSKE

Protuhrvatski pamfleti Urlicha Schillera i Norberta Mappes-Niedieka

Gojko Borić

Hrvatska je tijekom Domovinskog rata, ali djelomično i za vrijeme Jugoslavije mogla biti prilično zadovoljna pisanjem njemačkih i austrijskih novinara i publicista o njezinoj problematici. Sjetimo se samo sjajnih komentara i izvješća Johannesu Georgu Reissmüllera i Viktora Meiera u „Frankfurter Allgemeine Zeitungu“, Carla Gustafa Ströhma u „Die Weltu“ i slobodnjaka Hansa Petera Rullmanna, ali i nekih drugih manje poznatih novinara. Iznimke su bile ljevičarski i navodno liberalni žurnalisti kojima je njihova ideologija bila važnija od istine. U takve spada Ulrich Schiller čiju sam knjigu *Macht ausser Kontrolle*, (Vlast izvan kontrole), naklada Aufbau Verlag, Berlin 2003., recenzirao u ovom časopisu br. 3, godište 2004. Dok sam u toj knjizi našao i neke pozitivne stranice o Hrvatskoj i Hrvatima, u njegovom najnovijem pamfletu *Deutschland und „seine“ Kroaten*, (Njemačka i „njezini“ Hrvati), naklada Donat Verlag, Bremen, 2009. nije moguće naći ni rečenicu u kojoj se istinito govori o Hrvatima od sredine 20. do početka 21. stoljeća. Slično štivo nalazimo u nešto manje ambicioznom knjižuljku novinara Norberta Mappes-Niedieka *Kroatien, Das Land hinter der Adria-Kulisse*, (Hrvatska, zemlja iza jadranske kulise), naklada Ch. Links Verlag Berlin, 2009. Obje knjige zasluživale bi oštre odgovore u tekućim hrvatskim medijima, ali kako izgleda naši novinari kao da ne čitaju strane publikacije. Zašto je tome tako, bila bi to posebna tema.

U svome osvrtu na prvu knjigu U. Schillera naveo sam brojnu literaturu koju je autor trebao pročitati da bi istinito i uvjerljivo mogao pisati o hrvatskim problemima, ali očito to njega nije zanimalo, pa je u svojoj drugoj knjizi ne samo ponovio stare pogriješke nego je i njima dodao nove s još žešćim polemičkim izvrtnanjima istine. Zašto je to učinio možemo samo nagađati, odnosno ustvrditi da starost ne donosi uvijek mudrost nego, kao u slučaju ovog njemačkog novinara rođena 1926., dodatno opadanje intelektualne snage u korist neshvatljive mržnje koju je moguće objasniti samo psihološki, ali to ne može biti predmet ovog osvrta.

Predgovor Schillerovoj knjizi napisao je Hans Koschnick, bivši administrator EU-a u Mostaru, čije tvrdnje uglavnom korespondiraju s tezama autora, pa stoga nije potrebno posebno se osvrćati na njih. Koschnick je u Mostaru morao biti neuspješan jer uopće nije imao pojma o povijesnim dimenzijama hrvatsko-muslimanskih odnosa, a povrh toga bio je

izraziti jugonostalgicar, što je upravo karikaturalno s obzirom da je u vrijeme njegova službovanja ta tvorevina bila nepovratna prošlost.

Jednostrano i slabo poznavanje današnjice i povijesti

Sad ćemo navesti najveće neistine, izmišljotine i krive prosudbe autora, bez ispravki u svim slučajevima jer su toliko očite da to nije potrebno, dok smo neke korekture odmah naveli. Njemački novinar U. Schiller tvrdi sljedeće . Raspadanje Jugoslavije 1991.-95. bilo je nastavljanje II. svjetskog rata, a Kohl i Genscher nisu shvatili koliko je ustaški genocid nad Srbima ostavio duboke tragove u sjećanju potonjih. Hercegovina se nalazi na jugozapadu Bosne .Teror ustaškog režima u Hrvatskoj uglavnom je potisnut iz sjećanja, a u Njemačkoj nije shvaćen i razrađen. Najveći Schillerov informator Novica Vojinović (o njemu kasnije više) tvrdi da su za tragediju Srba u istočnoj Hercegovini najviše krivi Papa i Katolištvo, ali i Titova „izdaja“ Srpstva. Turski vlastodržci odredili su franjevce da se brinu za školovanje i vjersku poduku hrvatskih katolika u Hercegovini. U Jugoslaviji se zbog „bratstva i jedinstva“ nije smjelo govoriti o jamama u koje su ustaše bacali svoje žrtve .Ustaški zločini i danas služe u Hrvatskoj kao uzor za teror nad Srbima . Pavelić je bio Hitlerovo stvorenje . Ante Starčević bio je ideološki praotac ustaštva. Hrvati su dragovoljno ušli u Kraljevinu Srba, Hrvata i Slovenaca i od nje su profitirali jer su u I. svjetskom ratu bili „gubitnici“. Diktatura Aleksandra Karađorđevića bila je neophodna za stabiliziranje tadašnje države. Po mišljenju hrvatskih i srpskih nacionalista Muslimani su bili prvotno „krivo kršteni“ (?) Hrvati, odnosno Srbi. Borba hrvatskih emigranata protiv Jugoslavije u stvari je bila „križarski pohod katolištva protiv pravoslavlja“. Pola stoljeća nakon atentata na Aleksandra hrvatska se emigracija ponovno izjasnila u korist terorističkih metoda svojih očeva i uzora. Progon hrvatskih Židova počeo je prije nacističke odluke o *Endlösung der jüdische Frage* (konačnom rješenju židovskog pitanja) godine 1942. Pavelić je razvlastio Hrvatski državni Sabor . Vuk St. Karadžić utemeljio je hrvatski jezik . Ivan Goran Kovačić prezivao se Kovačević . Ivan Stevo Krajačić „torpedirao“ je moderniziranje postava logora Jasenovca. Nacistički zločinac general Edmund Gleise von Horstenau ponovno je glavni svjedok za zloćudnost ustaškoga režima . Titovi partizani bili su od svojih kažnjavani smrću ako su , premda gladni, uhvaćeni u pljački hrane. Stepinac nije rekao ni riječ žaljenja zbog svega što se od travnja 1941. do svibnja 1945. dogodilo Srbima, Židovima, Romima i protivnicima ustaškoga režima. Autor se pita zašto se na spomeniku hrvatskim žrtvama u Mirogoju na spominju žrtve Slovenaca i Srba. Pavelića su poslije bijega u Austriju štitili Amerikanci i Englezi, a spašen je od izručenja u prvom redu zaslugom Vatikana i Pia XII. Glavni

organizator bijega hrvatskih nacionalista poslije 1945. bio je franjevac (?) Krunoslav Draganović koji se 1967. dragovoljno vratio u Jugoslaviju gdje je nastavio svoje djelovanje kao povjesničar. Franjevci u Bosni i Hercegovini uglavnom su bili „fanatični hrvatski nacionalisti“. Kavran i njegovi uskoci god. 1948. bili su „zasljepljeni teroristi“. Franjevac i povjesničar Dominik Mandić bio je „veliki poštivatelj“ ustaškog generala Luburića. Franjo Tuđman prisvojio je Luburićevu ideju o pomirbi hrvatske desnice i ljevice. Krleža je održao referat protiv socijalističkog realizma u Zagrebu, (nije nego u Ljubljani) . Početkom pedesetih godina većina Jugoslavena shvaćali su SFRJ kao „šansu“ a ne „tamnicu naroda“, kakvom su je prokazivali nacionalistički emigranti i borbeni antikomunisti . Jugoslavenski centralizam kasnije je prenijet na republike što je bila sudbonosno kriva odluka Centralnog komiteta SKJ . Atentatori na jugoslavensko predstavništvo u Mehlemu kraj Bonna mirno su sačekali policiju jer su se tu našli „među istomišljenicima“, a njihov vođa Stipe Bilandžić kasnije se hvalio svojim podhvatom. Eugen Kvaternik koji je kritizirao Pavelića bio je „prvorazredni ratni zločinac“.Autor navodi i najmanje te dijelom nedokazane hrvatske napade na jugoslavenske predstavnike, ali i sedam Udbinih ubojstva, kojih je bilo neusporedivo više. Tvrdi da je „srpskohrvatski“ bio zajednički standardni jezik Srba, Hrvata, Muslimana i Crnogoraca, te da su srpski autori i prije Hrvatskog proljeća bili izbacivani iz hrvatskih udžbenika. Pristaše Hrvatskoga proljeća, piše, tražili su vlastitu valutu, hrvatsko predstavništvo u OUN-u, vlastitu diplomaciju i vlastitu vojsku (?). Veli, šahovnica je bila i ustaški simbol ali ne zna da je bila i dio grba Kraljevine Jugoslavije, te Socijalističke Republike Hrvatske .Titovo rušenje Hrvatskog proljeća naišlo je na odobravanje čak i u Hrvatskoj. Spominje ubojstvo jugo-ambasadora Rolovića u Stockholmu, ali prešućuje da su se Hrvati iz društva „Matija Gubec“ odlučno ogradili od napada, a u znaku „zahvalnosti“ jugoslavenske su vlasti zatražile od Šveđana da društvo zabrani.. Povezuje likvidaciju Bruna Bušića s uhićenjem njemačkih terorista „Frakcije Crvene Armije“ u Zagrebu nakon čega je Beograd tražio, ali nije dobio izručenje hrvatskih emigranata, i to onda žali. Prepričava izmišljotine bivšeg člana njemačke tajne službe (BND) Ericha Schmidta-Eenbooma da je Titov intimus Krajačić odredio „sa smrtne postelje“ tko će rušiti Jugoslaviju, a prvi među njima bio je Franjo Tuđman. Kao krunske svjedoke za emigrantsko-komunističku zavjeru protiv Jugoslavije autor navodni udbaške provokatore Duhačeka i Spasića. Tuđmana prokazuje , kao i komunisti, nacionalistom, premda se u ljubljanskoj „Mladini“ neposredno prije sloma Jugoslavije sam nazvao „marksistom“. O Memorandumu SANU samo referira, na naglašavajući da je bio fitilj na eksplozivu za rušenje Titove Jugoslavije . Ne shvaća Kohlove riječi o tradicionalno bliskim odnosima Njemačke i Hrvatske , koje nije teško dokazati . Kad govori o srpskim planovima etničkoga čišćenja umanjuje im zloćudnost jer da su bili samo

„smišljeni“, a ne činjenice kao odgovarajuća hrvatska nedjela. Navodi riječi Marina Sopte kako se problem BiH „ne može riješiti bez krvoprolića“, a ne objašnjava zašto. Tvrdi da je Krajina bila provincija u Hrvatskoj, što nije bila ni u vrijeme komunizma, pri čemu zaboravlja spomenuti da je Hrvatski Sabor još za vrijeme Austro-Ugarske dao sva prava Srbima kao „narodu ravnopravnom hrvatskom“. Citirajući Tuđmana da je NDH bila „izraz želje hrvatskog naroda za državom“ ali i „zločin“, ne navodi da je rekao i „satelitska tvorevina“, a to onda proglašava traumatskim uzrokom za srpsku pobunu neposredno nakon slobodnih izbora. Kaže da je Tuđman oduzeo Srbima u Hrvatskoj autonomiju, (koja nikad nije postojala pa ni u komunističkoj Jugoslaviji !) isto što je učinio Milošević s Kosovom i Vojvodinom. Kritizira Tuđmanov uklanjanje dijela Srba iz represivnog državnog aparata, ne spominjući da su u njemu za vrijeme komunizma bili nadprosječno zastupljeni.

Izmišlja da je Banovina Hrvatska imala granicu na Drini (!) .Navodi Tuđmanovo mišljenje o BiH kao „turskoj koloniji“ i „komunističkoj tvorevini“, ali ne dodaje da su pregovori Tuđmanovih i Miloševićevih ljudi o „podjeli Bosne“ bili nižepozicionirani po osobama i sadržaju, te da je Hrvatska to ispravila u korist Bosne i Hercegovine na mnogo učinkovitiji način primanjem oko pola milijuna izbjeglica, propustom oružja i sudjelovanjem u oslobođenju dijelova BiH. Ubojstvo policajca Reich-Kira u Tenji uspoređuje s ubojstvom Franje Ferdinanda u Sarajevu 1914. koje je izazvalo I. svjetski rat. Navodi neimenovanog Genscherova suradnika koji je, navodno, rekao kako je Tuđman „fašist“, ali da je „JNA“ veća opasnost . Tvrdi da je Dubrovnik u Domovinskom ratu bio samo „lako okrznut“. Navodi kako nitko u Njemačkoj nije pitao zašto Tuđman nije izvršio obećanja o davanju konstitutivnih prava Srbima u Hrvatskoj. Kohl i Genscher nisu poslušali savjet njemačkog ambasadora u Beogradu Eiffa da se Hrvatsku i Sloveniju prizna tek nakon rješavanja svih problema u SFRJ, uključujući pitanja Bosne i Kosova. Obrambene akcije Hrvatske vojske preko BiH, tvrdi nedokazano, imale su za cilj dijelove te zemlje priključiti Hrvatskoj . Iznosi sumnjivu tvrdnju da su Hrvati srušili stari mostu u Mostaru , nakon čega su željeli protjerati 30.000 Muslimana iz istočnog dijela grada. U II. svjetskom ratu franjevci su, kako piše, skupa s ustašama i postrojbama SS branili samostan na Širokom Brijegu „do posljednjeg metka“, a potom su se partizani kravo osvetili. Međugorje je „izmišljeno“ kako bi se „odvratilo“ od ustaških zločina nad Srbima kod nedalekih Šurmanaca. Hrvati su protjerali Muslimane iz Međugorja i okolice. Tuđman i Milošević su zajedno trebali biti izvedeni pred Tribunal u Haagu, a Jugoslavija bi opstala da su saveznici izveli Pavelića pred sud njemačkim ratnim zločincima u Nürnbergu ! Prebacivanje optuženih u Haag „često je nailazilo na (isti) otpor u Zagrebu kao i u Beogradu.“ Krajem 1991. Tuđmanov HDZ u BiH donio je odluku o „etničkom čišćenju“ bosanskih Muslimana, što je započelo „zločinom u Ahmićima“. O zlodjelima Muslimana i Srba nad b-h

Hrvatima ni slova. Tvrdi da se Gotovina skrivao po raznim katoličkim samostanima. Sud u Haagu vidio je dublji smisao Oluje, tako nekritički ponavlja, u „protjerivanju Srba, rušenju njihovih kuća i sprječavanju njihova povratka u Krajinu“. Američki predsjednik Clinton „sukrivac“ je za hrvatske vojne akcije u Bosni, pri čemu autor ne spominje splitski sporazum Tuđman-Izetbegović o zajedničkim akcijama hrvatskih i bošnjačkih postrojba u BiH. Žali za odlaskom 200 do 250.000 krajinskih Srba, (nije čuo za knjigu Milisava Sekulića *Knin je pao u Beogradu*), ali ne i predhodno izbacivanje oko 200.000 Hrvata iz Krajine. Smrću „glavnih (hrvatskih) protagonista“ u Domovinskom ratu „ne može se ugasiti zamjerka za njihovu krivnju, ali i krivnju (hrvatske) države“ za sve počinjene zločine, što nije ništa drugo nego optužba o „kolektivnoj krivnji“ hrvatskoga naroda za sva vremena. Ulrich Schiller donosi pri kraju ovaj sud o zajedništvu Pavelićeve i Tuđmanove vladavine temeljem jednog interviua koji je Andrija Hebrang dao beogradskom NIN-u , pri čemu je rekao da je i Luburić imao nekakve „ideale“, premda je bio zločinac, ali to Nijemcu nije dovoljno pa piše : „Ne treba dugo tražiti koji su (Hebrangu) bili uzori . Franjo Tuđman stoji na prvom mjestu. Skupa s Luburićem bio je mišljenja kako bi u znaku *pomirenja* trebalo pomiješati ustaške i partizanske kosti u Jasenovcu. Tuđmanova najveća ovozemaljska instancija nakon 1960. bila je Nacija, u etnički čistom državnom području, svejedno u Herceg-Bosni ili Krajini, što nije bilo ništa drukčije od onoga (što su htjeli) Milošević i njegovi Srbi. Nitko drugi njemu nije otvorio taj put nego „Poglavnik“ i ustaški vođa Ante Pavelić. Tu nema mjesta osjećajima, priznanju vlastite krivnje i pokajanja, obeštećenju i – često upotrebljavanoj riječi – o *svladavanju* prošlosti ...“ I onda na kraju dolazi šećer : „Tuđman je mogao dobiti rastavu od Jugoslavije i Srbije bez rata da se nije podao cilju stvaranja velike Hrvatske s podjelom Bosne. U to spada njegov strategijski cilj etnička *čistoća i jedinstvo* Hrvatske. Samo potonje mu je uspjelo sredstvima koja su izazvala međunarodnu javnost i Internacionalni kazneni sud za zločine u Jugoslaviji.

Ne mali broj Hrvata, prije svega desničarski publicisti, postavljaju Franju Tuđmana u red vrlo velikih Hrvata 20. stoljeća, pored Stjepana Radića i nadbiskupa Stepinca. Oni će morati ispraviti svoju prosudbu...I Tuđman je naprtio na sebe krivnju za rat.“ Bile su to neistine, izmišljotine i krive prosudbe U. Schillera .

Glavni Schillerov inspirator i informator srpski šovinst Novica Vojinović

Ulrich Schiller nije bio bilo tko u njemačkim medijima. Bio je dopisnikom njemačkog radio-televizijskog sustava ARD u Beogradu, Moskvi i Washingtonu. Radio je kao glavni urednik RTV postaje Bremen i pisao političke raščlambe u lijevo-liberalnom tjedniku *Die Zeitu* .

Trebao bi biti obaviješten ili u najmanjem slučaju skeptičan prema onome što tek djelomično zna, ali u knjizi o kojoj je riječ napustio je sve vrline velikog dijela njemačkog novinstva, naime da nije u redu povezivati subjektivne doživljaje i izjave probranih osoba s znanstvenom historiografijom pa tako stvarati dojam da je subjektivno – objektivno.

Schiller u ovoj knjizi naveliko koristi opis svojih nepripremljenih dodira s „Jugoslavenima“ prigodom prvih boravaka u Titovoj zemlji kao studenta slavistike u Sarajevu. Upoznaje Srbina iz istočne Hercegovine Novicu Vojinovića koji ga odmah napaja mržnjom prema Katoličkoj Crkvi i Hrvatima . Dok u knjizi *Vlast izvan kontrole* otvoreno govori da je njegov prijatelj Vojinović udbaša, u ovoj to skriva, premda mora znati da će mnogi čitatelji, a pogotovo kritičari, usporediti te dvije knjige . No kod Schillera je ljevičarska ideologija nadvladala zdravo prosuđivanje stvarnosti od samog početka bavljenja Jugoslavijom.

Vojinovićevo „stvaralaštvo“ naveliko je nadahnulo ovog površnog novinara koji je lutao jugoslavenskom zbiljom opterećen tipično njemačkim kompleksom krivnje zbog svega što su „Švabe“ nanijeli „Jugoslavenima“. Kao takav bio je tada lagan plijen jugoslavenske promidžbe, ali zašto je takav ostao do danas, to se pitanje inteligencije ili pak mržnje prema svemu katoličkom i hrvatskom koju je preuzeo od svoga prijatelja Vojinovića.

Da bi se upoznalo Vojinovićevo ideološki i politički profil dovoljno je pročitati njegov sastavak „Zločini komunista nad srpskim narodom u 20. vijeku“ koji je objavljen na siteu Međunarodnom odbora za istinu o Karadžiću, (www.karadzic.com) . Sad ćemo navesti sve izmišljotine i propagandističke tvrdnje Schillerova prijatelja Vojinovića .Prema njemu korijeni Kominterne potječu iz Vatikana, a svrha joj je bila da uništi pravoslavne narode. Za vrijeme Tita nije se smjelo govoriti o genocidu nad srpskim narodom. Srbe su u 20. stoljeću ubijali papa, fašisti, komunisti i zapadni demokrati , svaki na svoj način. Antisrpska politika Vatikana podudarala se s politikom jugoslavenskih komunista, da Srbe treba uništiti kao „ugnjetače“ dugih naroda, kao okupatore tuđih teritorija, kao „velikosrbe“ i „imperijaliste“. Kako bi rušili „velikosrpstvo“ komunisti su surađivali i s genocidnim organizacijama manjih naroda kao s ustašama u Hrvatskoj , balistima na Kosovu , hortijevcima i njemačkim „kulturbundovcima“ u Vojvodini Po ocjeni komunista, glavni protivnik progresivnog društva u Jugoslaviji je srpska ili „velikosrpska“ buržuazija. Kad su Srbi 1991.-1995. branili svoja vjekovna ognjišta, ustaše, drugi neprijatelji i strani faktori proglasili su ih agresorima.

Kad je kralj Aleksandar zbog stalnih sukoba raspustio Skupštinu , ukinuo Vidovdanski ustav i zabranio političke stranke, hrvatski fašisti su u katoličkoj crkvi na Kaptolu osnovali zločinačku, terorističku i fašističku organizaciju „Ustaše“, uzevši kraće ime srpskih ustanika protiv Turaka 1875. Ustaše i komunisti surađivali su u jugoslavenskim zatvorima pa nije bilo čudo da su neki ušli u zatvor kao ustaše, a izašli kao komunisti, a primjer za to je visoki

hrvatski funkcionar Maks Bače . Ustaše su u dogovoru s komunistima pokušali dignuti „Lički ustanak“, prevođeni pokatoličenim Srbinom Artukovićem. Komunisti su pozdravili „Lički ustanak“ u proglasu koji je potpisao Milan Gorkić, pravo ime Josip Čižinski, Čeh, katolik .

Da bi mogli uspješnije djelovati protiv srpskog naroda vatikansko-komunistička-masonska trojka Broz-Kardelj-Bakarić, navodi Vojinović, sazvala je 4. konferenciju KPJ u biskupskom dvoru u Ljubljani, gdje su „...pili crno vino iz biskupskog podruma i jeli janjetinu, čim ih je ugostio biskup, pozdravivši njihov skup.“ Na toj konferenciji formirane su nacionalne Kompartije Hrvatske i Slovenije, ali ne i Srbije.

Prema naredbi Kominterne komunisti su odlučili sačuvati Jugoslaviju, ali boriti se samo protiv srpskog fašizma, ali ne i protiv drugih fašizama, ustaškog i njemačkog . Komunisti su u svibnju 1935. izašli na izbore u koaliciji s ustašama i Mačekom i na taj način učinili Ustaški pokret u Jugoslaviji još jačim. Od 1936. do 1939. Broz je pomoću Staljinove policije poubijao sve srpske komunističke rukovodioce u Rusiji, ali i neke hrvatske i slovenske komuniste koji su bili za suradnju sa srpskim komunistima. Isto je učinio i sa srpskim komunistima koji su bili u španjolskom građanskom ratu. Nakon toga Broz je popunio vrhovno tijelo KPJ od propalih đaka i studenata, od nepismenih ili polupismenih ljudi. Ta je ekipa „stručnjaka“ podigla komunističku revoluciju u Jugoslaviji 1941. ubijajući srpski narod po uzoru na Lenjina i Staljina u Rusiji . Na Petoj partijskoj konferenciji u Zagrebu komunisti su donijeli odluku o „formiranju šiptarske države na Kosmetu“, a svi Srbi i Crnogorci protjeraju s tog područja.

Kad su fašisti god. 1941. srušili Jugoslaviju ustaše su, uz blagoslov Vatikana, započeli drugi genocid nad Srbima, (prvi je bio u I. svjetskom ratu) poubijavši od 1941. do 1945. dva milijuna Srba, računajući i više od jednog milijuna Srba, Židova i Roma ubijenih u Jasenovcu. A komunisti su tada izdali rezoluciju u kojoj naređuju svojim članovima da sabotiraju borbu jugoslavenskih naroda protiv fašističkih sila. Partizani su četnike, po Brozovoj naredbi, ubijali na licu mjesta, a ostalim zarobljenicim: ustašama, domobranima, balistima, muslimanskoj miliciji, mađarskim honvedima i drugima, nudili su primanje u svoje redove. U Beogradu su komunisti poslije oslobođenja ubili 30.000 Srba, a neposredno poslije rata likvidirali su kao „škripare“ (gerilce) oko 350.000 Srba. Četnici su vladali Šumadijom tijekom rata i obnovili staru vlast parlamentarne monarhije Jugoslavije . Za razliku od četnika koji su nastojali sačuvati srpske živote, komunisti su vodili borbu „do posljednjeg Srbina“, srpskog djeteta i srpske kuće i imanja . U ugovoru (tako Vojinović doslovno piše premda nikakav ugovor Nijemaca i partizana nije potpisan) njemačke komande u Zagrebu (general Gleise von Horstenau) i visoke partizanske delegacije, komunisti su potpisali što Draža ne bi nikad učinio, naime da partizanima Nijemci nisu glavni protivnici nego su to srpski četnici, te ako

se Englezi iskrcaju na Jadran partizani će s njima ratovati protiv njih i njihovih saveznika četnika .

Broz se god 1943. u dva navrata dogovorio s Papom da partizani ne zauzimaju logor Jasenovac i da Broz primi cijelu Pavelićevu vojsku u partizane. Broz je po nalogu Pape zabranio dvjema partizanskim krajiškim brigadama, sastavljenim od Srba, da oslobode jasenovačke zatočenika, a ta je naredba išla preko Bakarića i Krajačića koji je bio Staljinov obavještajac. Za uništenje oko milijun Srba u tom ustaškom logoru, rimski Papa je poslije rata nagradio zagrebačkog nadbiskupa Alojzija Stepinca unaprijedivši ga u kardinala i proglašivši ga blaženim . U dogovoru s Papom Broz je primio u partizane oko 250.000 ustaša i domobrana kojima je bio priznat puni ratni staž . To je bio veliki zločin nad Srbima koji su se od 1941. borili u partizanskim redovima . Srpski komunisti nisu imali što reći jer je katoličko-masonska trojka Broz-Kardelj Bakarić među njima stvorila poslušnike koji su izvršavali sve antisrpske odluke komunističkoga rukovodstva .

Jedna od najvećih komunističkih zločina u Drugom svjetskom ratu nad srpskim narodom bila je pogibija oko 180.000 srpskih mladića na Srijemskoj fronti, a to nije bilo potrebno jer su Rusi već bili u Mađarskoj, a Broz je na ruskim tenkovima došao u Beograd . Prijatelj Urlicha Schillera nastavlja s navodima o ubijenim Srbima diljem Jugoslavije s brojkama koje su često peteroznamenaste, a ne manje od dvije tisuće ljudi, ali ubojice su bili ne samo Hrvati nego i Muslimani koji su kasnije bili primljeni u partizane. Pri kraju zaključuje: „Ali sve su to zapadni saveznici oprostili komunistima jer su ubijali Srbe, kao što su 1991.-1995. oprostili bivšem komunističkom generalu Franji Tuđmanu masovno ubijanje i progon Srba u Krajini i Zapadnoj Bosni, jer je bio savjetovan od američkog ambasadora u Zagrebu Petera Galbraitha koji je na čelu ustaške kolone 8. avgusta 1995. godine pobio ustašku šahovnicu na Kninsku tvrđavu.“ (Nije li to bio onaj američki veleposlanik u Zagrebu koji je vožnjom na traktoru pokušao privoliti krajinske Srbe da ostanu u Hrvatskoj, koju oni nisu više smatrali svojom domovinom , ili se možda varamo ?).

Komunistički zločini nad Srbima nastavljaju se i po završetku rata. Tako su oni pobili poslije rata 350.000 Srba, a više ih je od tri milijuna prošlo kroz zatvore. Na Golom otoku bilo je zatočeno oko 60.000 uglednih Srba. Tada je stradala, piše Vojinović, srpska komunistička elita, koja je stvorila Brozu oreol pobjednika u ratu. Zaključno piše : „Komunističko rukovodstvo Jugoslavije je time 1948-1956. godine dobrim dijelom zaokružilo svoj plan uništavanja srpskog naroda, srpske četničke i partizanske elite. Najzad je Broz likvidirao i svoja dva najbliža suradnika, dva nesrećna Srbina ...To su bili Milovan Đilas , koji je za zasluge od Broza dobio devet godina robije u Sremskoj Mitrovici, i Aleksandar Ranković, šef OZN-e i UDB-e, kome je podmetnuto da prisluškuje Brozove razgovore, da bi bio smjenjen...

Oni su umrli a da nisu shvatili da su bili obično sredstvo i oruđe za uništavanje Srba od vatikansko-komunističke(masonske) trojke Broz-Kardelj-Bakarić. Umrli su, a nisu čak ni saznali ko je Broz, kako mu je pravo ime i odakle je ; nisu saznali da se Bakarić zove Kupferstein, a Kardelj Eduardo Kardeli.“ Ovo su bili „znanstveni“ biseri najvećeg jugoslavenskog prijatelja njemačkog novinara U. Schillera N. Vojinovića , na kojima se inspirirao i koje je djelomično koristio.

Što bi trebalo reći U. Schilleru, ako bi htio slušati istinu

Čak i Holm Sundaussen koji je izrazito projugoslavenski i prilično prosrpski orijentiran, točnije prikazuje prilike u Hrvatskoj u svojim knjigama *Geschichte Jugoslawiens* (Povijest Jugoslavije) i *Geschichte Serbiens* (Povijest Srbije) nego U. Schiller koji za sebe kaže da nije historičar ali ipak se osmjelio na davanje povijesnih prosudbi. Schiller potpuno krivo tumači povijest Kraljevine Jugoslavije i hrvatsko-srpske odnose, jer inače ne bi branio diktaturu kralja Aleksandra Karađorđevića koja je, po njemu, bila neizbježiva pošto je kralj morao „stabilizirati“ državu . Da je pročitao studiju Rudolfa Bićanića *Ekonomska podloga hrvatskog pitanja* mogao se uvjeriti da su Hrvati u karađorđevskoj Jugoslaviji od samog početka bili gospodarski iskorištavani. Schiller omalovažava povijesni lom nastao ubojstvom hrvatskih zastupnika u jugoslavenskoj Skupštini nakon čega više nitko u Hrvatskoj nije mogao biti emocionalno povezan s Beogradom. Mogao je pročitati *Izabrane spise* Stjepana Radića, naklada Znanje, Zagreb, 1971., pa se uvjeriti koliko su HSS i njegov vođa bili miroljubivi i pravedni, no to njemačkog novinara očito mnogo nije zanimalo.

Tek nakon ubojstva HSS-ovskih narodnih zastupnika u Beogradu vođa male Hrvatske stranke prava Ante Pavelić odlazi u azil gdje osniva Hrvatsku revolucionarnu organizaciju *Ustaša*, pri čemu se poziva ne samo na Starčevića nego i na Radića . Prema prof. Ernstu Nolteu, ustaštvo nije moguće iz prve ruke uvrstiti u fašistička gibanja nego je više sličilo revolucionarnim i terorističkim organizacijama iz 19. stoljeća kao što su bile *Giovina Italia* (Mlada Italija) i *Unutrašnja makedonska revolucionarna organizacija VMRO*. (E. Nolte : *Die faschistische Bewegungen* , München , 1966.) . Ne moramo se slagati s „revizionistom“ Nolteom, ali njegovo mišljenje o ustaštvu može stajati pored drugih kao ravnopravno, jer historiografija ipak nije egzaktna znanost kao matematika ili fizika .Isto je tako više nego bezobrazno proglasiti Antu Starčevića duhovniom ocem ustaštva. Da je Schiller pročitao *Političke spise* Ante Starčevića u izboru Tomislava Ladana, naklada Znanje, Zagreb, 1971., došao bi do potpuno drukčijih zaključaka jer Starčević je bio liberal u najboljem francuskom smislu,

širokogrudan prema ostalim nacionalnostima i pošten kao malo koji hrvatski političar, upravo „nespretn“ kad je bilo riječi o praktičnoj politici. On je kao odgovor na Karadžićevu provokaciju „Srbi, svi i svuda“ sve južne Slavene proglasio Hrvatima, ali to nitko od njegovih nasljednika nije smatrao „uputom za akciju“, dok su ga neki srpski intelektualci poradi toga progasili čak „velikim Jugoslavenom“ .

A.Karađorđević proklamirao je „jugoslavensku naciju“ i uveo nepostojeći „srpskohrvatskoslovenački jezik“. Još prije Hitlera izmislio je parolu: „Jedan narod, jedna država, jedan kralj“. Promijenimo li ono *kralj* u *Führer* dobivamo odgovarajuću nacističku krilaticu . Nitko drugi nego vođa prečanskih Srba Svetozar Pribićević napisao je izvrsnu knjigu *Diktatura kralja Aleksandra* , najprije na francuskom i mnogo kasnije prevedenu na srpski. On se od centralista pretvorio u federalista i saveznika S. Radića. No o tome važnom preokretu ni slova u Schillerovoj knjizi .

Bilo je samo pitanje vremena kad će Aleksandar biti ubijen. Likvidirali su ga hrvatske ustaše i makedonski revolucionari. Nakon toga Mussolini je naredio interniranje ustaša na Lipare (skupa s talijanskim antifašistima !), a Gestapo izbacuje Pavelićeva predstavnika u Berlinu Branka Jelića iz *Reicha*. Nacistička Njemačka uvijek je podržavala izvrsne gospodarske i dobre političke odnose s velikosrpskom Jugoslavijom, dok je fašistička Italija sklopila sporazum sa Stojadinovićevom vladom o prekidu ustaškog djelovanja u svojoj zemlji, a u Jugoslaviji je Pavelićeva skupina bila i onako prva na listi zabranjenih organizacija. Ustaše su bili još žešće proganjani od komunisti. I Schillerova Savezna Republika Njemačka pazila je da podržava izvrsne ekonomske i političke odnose s Titovom Jugoslavijom. Svemu ovome njemački novinar ne pridaje dostojnu pažnju jer da je to učinio njegova bi knjiga morala nositi drukčiji naslov, naime *Deutschland und „seine“ Jugoslawen* .

Nacionalna pitanja u Jugoslaviji nisu uspjeli riješiti ni monarhisti, a niti komunisti. To posebno važi za hrvatsko pitanje. Američko-hrvatski povjesničar Ivo Banac izvrsno je referirao o tome u razdoblju između dvaju svjetskih ratova u svojoj knjizi *Nacionalno pitanje u Jugoslaviji*, Zagreb, 1988., a njemačko-hrvatski povjesničar Tvrtko P. Sojčić proanalizirao je nerješeno hrvatskog nacionalnog pitanja u svojoj sjajnoj studiji *Die „Lösung“ der kroatischen Frage zwischen 1939 und 1945* , („Rješenje“ hrvatskog pitanja između 1939. i 1945.) , Stuttgart, 2009. Nitko tko nije proučio te dvije knjige ne može govoriti o hrvatskom pitanju između i poslije dvaju ratova u 20. stoljeću . A te knjige Schiller nije vidio ni iz daljine . Za njega su najveći autoriteti u toj materiji Slavko i Ivo Goldstein, prvi priučeni, a drugi nedučeni historičar. Mogli bismo ovdje reći : kakvi učitelji, takav učenik u ovim vrlo zamršenim pitanja novije hrvatske povijesti.

Većina Hrvata u početku je pozdravila NDH, ali su se ubrzo razočarali u ustaški režim jer je Pavelić bio prisiljen odstupiti, (a ne „prodati“ kako pišu jugoslavenski povjesničari) veći dio Dalmacije i gotovo sve jadranske otoke fašističkoj Italiji. Rimski ugovori bili su početak propadanja NDH. Odmah nakon 10. travnja 1941. domaći Srbi podigli su ustanak, najprije kao četnici, dva mjeseca kasnije kao partizani. Ustaški režim sigurno je pretjerano reagirao na srpske i komunističke provokacije, ali kako izvještava Sundhausen u svojoj *Geschichte Jugoslawiens* , odgovornost za sve postupke ustaškoga režima snosile su njemačke i talijanske okupacijske vlasti. Sundhausen citira u svezi toga američke suce na Nürnberškom procesu da je NDH bila satelitska država čije su djelovanje usmjeravali isključivo Nijemci i Talijani. Protiv ustaških zlodjela prva je prosvjedovala Katolička Crkva, preventivno zagrebački nadbiskup Stepinac. O tome najuvjerljivije piše Sojčić.

Komunisti su podigli ustanak tek nakon što je Hitlerova Njemačka napala Sovjetski Savez. Danas je taj nadnevak službeni praznik Republike Hrvatske pod imenom „Dan antifašističke borbe“. Isti se slavi još samo u Rusiji. Sve je to nepoznto njemačkom novinaru, isto kao i činjenica da su Hrvati sve masovnije sudjelovali u partizanskoj borbi što je bivalo jasnije da bi pobjeda četnika bila katastrofalna za katolički i muslimanski dio hrvatskoga naroda . Da su Hrvati bili vodeći u vrhovima partizanskog pokreta nije potrebno posebno isticati. O tome je uvjerljivo pisao povjesničar Franjo Tuđman .O njegovim djelima njemački novinar šuti kao zaliven kao i uopće o uspješnosti partizanskog pokreta na području NDH, dok su Srbiju u to vrijeme potpuno kontrolirali Nijemci, četnici i nedićevci . Nedićeva Srbija, a u prvom redu Beograd, bili su znatno prije NDH *Judenfrei*, slobodni od Židova, što Schiller uopće ne spominje, kao i činjenicu da su nacisti bili bijesni poradi toga što je vodstvo tadašnje Hrvatske djelomično imalo židovske korijene, primjerice obitelj Kvaternik. .

Velika je Schillerova provokacija kad NDH povezuje s demokratskom Republikom Hrvatskom u bilo kojemu obliku i sadržaju.U preabuli Ustava Republike Hrvatske navode se zaključci antifašističkih institucija ZAVNOH-a, AVNOJ-a i republičkih ustava SR Hrvatske, kao suprotnosti Endehaziji i kao temelji suvremene hrvatske državnosti . U prvom slobodno izabranom Hrvatskom Saboru oko 80 posto zastupnika bili su bivši članovi SKJ, a i domaći Srbi bili su zastupljeni, jedan njihov predstavnik bio je dopredsjednik Sabora, prema stoljetnoj hrvatskoj tradiciji, ali i jedan član Vlade . Sve to Schiller uopće ne zna .

Franjo Tuđman nudio je domicilnim Srbima najveću moguću autonomiju prema europskim standardima. Oni to nisu htjeli. Za pobunjene Srbe postojale su samo tri solucije : kulturna autonomija ako Jugoslavija ostane federacija, teritorijalna autonomija ako se pretvori u konfederaciju, te odcjepljenje od Hrvatske ako SFRJ prestane postojati. Schiller nije ni otvorio izvrsnu povijesnu studiju Nikice Barića *Srpska pobuna u Hrvatskoj 1990-1995.*,

Zagreb, 2005., koja je napisana većim dijelom temeljem „krajinskih“ dokumenata . Zaobići tu knjigu, a pisati o hrvatskom „proganjanju“ naših Srba neoprostiv je intelektualni i moralni grijeh. Osim Barićeve knjige postoje i druge, da navedemo samo kratku studiju Ljubomira Antića *Serben in Kroatien* (Srbi u Hrvatskoj) i apel Olge Carević *Srpski rod, moj hrvatski dom*, sve u duhu Nikole Tesle koji je napisao : „Ponosim se svojim srpskim porijeklom i svojom hrvatskom domovinom“. Uostalom, na području Krajine živjela je samo po prilici trećina hrvatskih Srba, ostali su bili više-manje lojalni hrvatski građani sa svojim strankama i udrugama koje su djelovale cijelo vrijeme pobune dijela Srba. Njemački novinar o tome šuti . Svakom ozbiljnom analitičaru bilo je početkom devedesetih godina prošlog stoljeća potpuno jasno da će se SFRJ raspasti nakon urušavanja četiriju stupova njezine opstojnosti. Bila je to smrt karizmatičnog predsjednika Tita, raspad SKJ kao zajedničke organizacije, posrbljenje „JNA“ i ukidanje autonomije Kosovu i Vojvodini s mogućnošću da se „kosovizira“ cijela Jugoslavija .Paralelno s tim došlo je rušenje Berlinskog zida, raspadanje višenacionalnih država SSSR i Čehoslovačke, te pobjeda antikomunističkih snaga u bivšim satelitskim državama. Nakon prestaka hladnog rata Treći svijet gubi važnost i za Jugoslaviju. I na kraju: Slovenci su htjeli ući u Europsku Uniju što prije (*Europa zdaj!*), ali ne preko Beograda nego neposredno preko svoje zapadne granice . Isto su htjeli i Hrvati. Tko želi iole pravedno pisati o srpskoj krivnji za propast Jugoslavije ne smije mimoći knjigu Anđelka Milardovića *Srbijanski masovni pokret i hrvatsko pitanje*, Zagreb, 1991. sa sjanom analizom uzroka i posljedica pojave i djelovanja Miloševićeva režima za cijelu bivšu državu, posebice pak za Hrvate, ali i tu studiju Schiller nije uzeo u ruke .Urušavanje Jugoslavije bilo je neizbježno, no to nisu htjele prihvatiti brojne zapadne države, pa ni Njemačka, sve dok Vlada u Bonnu nije uvidjela da ne može izbjeći priznanje jugoslavenskih republika temeljem prava na samoodređenje koje je koristila za ujedinjenje s DDR-om. Schiller, međutim, zagovara tezu da pravo na samoodređenje ne smije biti uvijek primjenjivano, ali ne kaže tko će to određivati, te u isti mah traži to pravo za srpsku manjinu u Hrvatskoj.

U. Schiller naveliko napada Kohl-Genscherovu vladu da je „prerano“ priznala Hrvatsku i Sloveniju. Bilo je baš obratno, kako u svojim memoarima *Erinnerungen* (Sjećanja) piše tadašnji ministar vanjskih poslova Hans-Dietrich Genscher. Priznanje je uslijedilo tek nakon što su Srbi osvojili po prilici trećinu Hrvatske i protjerali tamošnje nesrpsko pučanstvo, uglavnom Hrvate, srušili Vukovar, stalno granatirali Dubrovnik, Osijek, Slavonski Brod, Karlovac, Gospić, Zadar, Šibenik itd. Nakon što su EU , Vatikan i SAD priznali Hrvatsku „JNA“ se formalno morala povući iz naše republike, a u Krajinu su došli mirovnjaci UN-a (plave kacige), koji, doduše, nisu obavili svoje važnije zadatke, primjerice, razoružanje ilegalnih krajinskih postrojba s oružjem i oficirskim kadrom „JNA“, ali su

internacionalizirali ratno stanje, što je svratilo pozornost svjetske javnosti na naše probleme i, što je još važnije, time je spašeno na tisuće ljudskih života jer je rat bio „smrznut“. Sve to ne zanima njemačkoga novinara .

Branko Salaj, bivši hrvatski ministar za informiranje i veleposlanik u Parizu i Haaagu, vrlo je uvjerljivo dokazao u svome diskusionom prilogu za panel *Association for Croatian Studies*, 13. 11. 2009. u Bostonu da su sve zapadne sile potpuno krivo prosuđivale situaciju u Jugoslaviji uoči njezina raspada i da su unatoč mlakim prosvjedima protiv Miloševićeva režima faktično radile u njegovu korist, te da je u tome osamljena iznimka bila Njemačka koju zbog toga strastveno napada U. Schiller . Njemačka je u posljertatnoj povijesti samo dva puta pokazala izrazitu vanjskopolitičku samostalnost, i to kad je konzervativno-liberalna vlada Kohl-Genscher priznala Sloveniju i Hrvatsku temeljem prava na samodređenje, te kad je socijaldemokratska vlada Schröder-Fischer odbila sudjelovati u pustolovnoj politici Bushove vlade u Iraku. Obje su bile u pravu, ali njemački ljevičari korili su zbog prve odluke svoju vladu, dok su je zbog druge odluke hvalili do krajnosti, što pokazuje njihovu političku nezrelost zamućenu ideologijom , kakva je prevladavajuća u Schillerovoj knjizi.

Tvrđnje da su se Tuđman i Milošević dogovarali o podjeli Bosne i Hercegovine spada u poluistine koje su često gore od laži. Razgovori o tome nisu bili završeni. Ovdje valja naglasiti da u vrijeme kad Tuđmanovi i Miloševićevi pregovarači razgovaraju o navodnoj podjeli Bosne i Hercegovine, srpski Vožd s vojnom mašinerijom bosanskih Srba osvaja gotovo više od dvije trećine BiH i drži pod kontrolom jednu trećinu Hrvatske, što znači stvara Veliku Srbiju, ali to brojnim stranim promatračima i autorima ne pada na pamet nazvati pravim imenom, dok Tuđmanu zamjeravaju nešto što nije učinio, stvorio novu Banovinu Hrvatsku. Tuđman je odustao od te ideje, koja se može smatrati njegovom „profesionalnom devijacijom“ jednog povjesničara koji je mislio da je Banovinu Hrvatsku moguće obnoviti, no ona je bila ostvariva samo u okvirima Jugoslavije. Hrvatska je pod Tuđmanovim vodstvom sugerirala b-h Hrvatima da glasovaju za neovisnost svoje države i prvu ju je priznala. Hrvati i Bošnjaci dugo su se zajednički borili protiv srpskih pobunjenika. Za njihov kratkotrajni „rat u ratu“ snose krivnju obje strane, a prekinut je na inzistiranje Zagreba. Hrvatska je dopustila da preko njezina teritorija ide vojna i civilna pomoć Bošnjacima, a tijekom rata primila je oko pola milijuna izbjeglica iz Bosne i Hercegovine. U završnim operacijama protiv Srba Hrvatska je vojska oslobodila dijelove BiH i spriječila drugu „Srebrenicu“. Unatoč svemu tome prepolovio se broj Hrvata u BiH, a njihova današnja prava približavaju se onima nacionalne manjine, iako su formalno konstitutivna nacija u Bosni i Hercegovini . Sve to suvereno ignorira njemački novinar koji Tuđmanovu „bosansku avanturu“ proglašava njegovim najvećim političkim promašajem . Velika je šteta što Schiller nije pročitao brošuru

namijenjenu njemačkim vojnicima u BiH *Wegweiser zur Geschichte : Bosnien-Herzegowina* (Povijesna smjernica : Bosna i Hercegovina), Padeborn, 2005. u kojoj su njemački i hrvatski autori na razumljiv način opisali sveukupnu problematiku ove države.

Schiller upravo uživa u bezobraštini tužiteljice Tribunala u Haagu Carle del Ponte koja je jednom rekla da bi i Tuđman, kao Milošević, trebao biti optužen, što je pravnički nedopustivo jer u to vrijeme hrvatski predsjednik nije bio među živima. Nitko ne sumnja u to da je Hrvatska bila žrtva srpske agresije, ali i u činjenicu da su Hrvati u smoo brani počinili nedjela, no u ovoj knjizi nema ni slova o tome da je hrvatsko pravosuđe, prema riječima bivšeg ministra vanjskih poslova Mate Granića, podiglo više od tisuću optužbi protiv prekršitelja zakona od strane svojih sugrađana. Hrvatska je opremila u Haag svoje generale koji u narodu uživaju ugled heroja, a to Schiller žestoko kritizira, ne uzimajući u obzir jednostavnu istinu da u svakom ratu nije moguće posve kontrolirati kriminalne ispade, te ako bi se kriteriji haaškog Tribunala primjenili na američku i savezničke vojske u Afganistanu i Iraku većina njihovih generala morali bi odgovarati u Haagu .

Schiller posebno gadno piše o Hrvatima u Njemačkoj jer stalno govori o njihovu „terorizmu“ potpuno izbjegavajući navesti njihove radne, uljudbene i kulturne uspjehe u ovoj prijateljskoj i gostoljubivoj zemlji. On cmizdri nad smrću trojice jugoslavenskih konzularnih službenika u Njemačkoj , (za dvojicu ubijenih nisu se saznali počinitelji !) , ali ostaje potpuno hladan nad usmrćenjem oko 60 Hrvata koje je likvidirala jugoslavenska UDB-a, a među njima je bila i obitelj Ševo, otac, majka i sedmogodišnja djevojčica ! Njemački sudovi u Saarbrückenu i Münchenu opširno su u svojim presudbama jugoslavenskim ubojicama dokazali da je UDB-a vršila egzekucije na terenu jedne suverene države, Njemačke, a da njezini organi, sve do nedavno, nisu ništa poduzimali protiv toga . O tome Schiller šuti .

Schiller vrlo opako napada bosanskohercegovačke franjevence da su „nacionalisti“, a izbjeglog sarajevskog nadbiskupa Ivana Šarića naziva strašnom pogrdom psovkom *Serbenschlächter* (koljač Srba) ! Šarić je, doduše, bio hrvatski nacionalist, ali nije bio upleten u ustaške progone Srba u Bosni . Njegovi posmrtni ostaci prebačeni su prije pet godina bez problema iz Madrida u Sarajevo. Šarić je bio i veliki prijatelj muslimana . Sve to Schillera ne zanima isto kao i činjenica da su komunisti i četnici poubijali u II. svjetskom ratu i poraću oko šest stotina hrvatskih svećenika, redovnika i redovnica, bez suda i pravde. Da je barem pročitao knjigu Bazilija S. Pandžića *Hercegovački franjevci, Sedam stoljeća s narodom*, Mostar-Zagreb, 2001. ili prolistao časopis *Stopama pobijenih* u kojemu se izvještava o mučeništvu hercegovačkih franjevaca : jedna trećina njih ubijena je tijekom II. svjetskog rata i poraća . O velikom vjerskom i kulturnom značenju franjevaca u BiH pisao je na njemačkom povjesničar Srećko M. Džaja (radno mjesto u Münchenu) za koga se ne može reći da je hrvatski

nacionalist. Nitko ne može objektivno pisati o situaciji Crkve u Hrvata za vrijeme II. svjetskog rata, a da nije pročitao doktorski rad Tomislava Vujeve *Kollaboration oder begrenzte Loyalität ? Die historiographische Diskussion um Erzbischof Alojzije Stepinac von Zagreb und den katholischen Klerus im Unabhängigen Staat Kroatien (1941-1945)*, Beč, 2009. u kojemu su dokumentirano i objektivno proanalizirane sve dileme Stepinca i katoličkog klera s više pozitivnih nego negativnih konačnih procjena.

Schiller se posebnom zlonamjernošću bavi „slučajem Draganović“. U svojoj prvoj knjizi *Macht ausser Kontrolle* barem je zabilježio moju i općehrvatsku verziju da su Draganovića oteli udbaši na talijansko-jugoslavenskoj granici kod Trsta. U posljednjoj to više ne spominje, navodi samo jugoslavensku laž da se Draganović dragovoljno vratio u Jugoslaviju gdje mu se ništa nije dogodilo, a bio je zapravo u kućnom pritvoru. Povjesničar Miroslav Akmadža objavio je dokumentaciju *Krunoslav Draganović, Iskazi komunističkim istražiteljima*, Zagreb, 2010. u kojoj donosi protokole Draganovićevih saslušavanja koje je Schiller mogao, da je htio, dobiti preko svojih srbijanskih veza, ali u tom slučaju „njegov“ Draganović ne bi bio onaj koji je bio: pravi svećenik, rodoljub, povjesničar i mučenik. Okrivljavati Draganovića da je pomagao hrvatskim izbjeglicama, među kojima je zasigurno bilo i krivaca, da nađu sigurno utočište u Argentini i drugdje, bilo bi opravdano da su oni u komunističkoj Jugoslaviji mogli očekivati pravedne sudske procese. No to nije bilo moguće, baš obratno: komunistički procesi u Jugoslaviji bili su dugo vremena kopija boljševičkoga krivosuđa. Zar to njemačkom novinaru Schilleru nije jasno ili se „pravi lud“?

Knjiga N. Mappesa-Niedieka o Hrvatskoj, tendenciozna svaštara s nekoliko istina

Slično Ulrichu Schilleru i austrijsko-njemački novinar Norbert Mappes-Niediek u svojoj knjizi *Hrvatska, zemlja iza jadranske kulise*, neodgovorno miješa posve privatne doživljaje s nekim znanstvenim podacima, nastojeći dokazati svojim čitateljima, a njih ne bi moglo biti malo jer je knjiga namijenjena turistima, kako se iza prelijepe „jadranske kulise“ nalazi jedna posve proturječna i zaostala država, mješavina svakojakih društvenih oblika, nekonzistentna i politički razjedinjena do neprepoznatljivosti. Po njemu Hrvati su „narod bez osebina“, njima nije uspjelo stvoriti karakteristično nacionalno zajedništvo, hrvatski jezik kao samosvojan ne postoji, Hrvati treće ususret Europskoj Uniji, ali ih Balkan vuče nazad pa se samo mogu nadati da će skupa sa Srbijom ući u EU.

Kolikogod u tim zaključcima ima zrnaca istine, oni su izvan svake pameti i dokaz autorove nemoći da sintetizira brojne podatke, jer njegove su poluistine gore od laži budući da kod čitatelja izazivaju dojam istinitosti. Neodgovorno je citirati nepoznate osobe, sugovornike bez

intelektualnih rezultata, i to onda „prodavati“ kao istinu. Nitko od nekoga novinara ne traži da napiše znanstvenu knjigu, no ako je profesionalno na visini, trebao bi znati razlikovati važno od nevažnoga, a to je kod Mappes-Niedieka rijetkost, pri čemu je, nažalost, u velikom društvu hrvatskih senzacionalističkih novinara .

U potrazi za hrvatskim nacionalnim posebnostima autor zaključuje da ih gotovo nema, da zapravo ima više vrsta Hrvata , (za to čak izmišlja nepostojeću njemačku riječ !), iz čega se može zaključiti kako su Hrvati kao samostalna nacija – *himera* . Kad bi se ti kriteriji primjenili i kod većih naroda, primjerice talijanskoga i njemačkoga, koje važe kao zakašnjele nacije, lako bi se zaključilo da kao takove ne postoje, ali to nikome pametnome ne pada na pamet. Svako tko je pročitao nekoliko hrvatskih školskih udžbenika zna da su Hrvati završili svoje nacionalno oformljenje najkasnije sredinom 19. stoljeća, ali da je svaka nacija ipak *work in progress*, ili kako je definirao Rennan „dnevni plebiscit“. Prema njemačkom povjesničaru Konradu Clewingu, narod postaje nacijom kad traži ili već posjeduje državu, a to su Hrvati započeli kod Starčevića i završili kod Tuđmana. Stranci bi jednom zauvijek trebali prestati s nijekanjem najosnovnijih prava Hrvatima s posebnostima u jeziku, kulturi, povijesti itd., ali i Hrvati moraju biti svjesni toga da subaštinci i posjednici širih uljudbenih i kulturnih vrednota iz svoga srednjoeuropskog i mediteranskog kruga .

Potpuno je prirodno da narod koji je stoljećima trpio pod tuđinskim jarmom, došavši odjednom do nacionalne samostalnosti, pretjeruje u nekim vanjskim manifestacijama toga. Kad to rade neki drugi narodi nitko im ne zamjerava, ali kad je riječ o Hrvatima nisu daleko optužbe o nacionalizmu koji je u zapadnoj terminologiji blizak fašizmu. U tu zamku upao je i naš autor, i u njoj se dobro osjeća. On krivo opisuje čak i takvu „sitnicu“ kao hrvatski grb, onaj sklop grbića iznad „šahovnice“ u kojoj je prvi, kako piše, grb Zagreba, a nije nego najstariji hrvatski povijesni grb. Zar nije mogao na krovu crkve sv. Marka u Zagrebu vidjeti kako izgleda grb Metropole. Prenosi i glupost da je hrvatski grb s prvim bijelim kvadratom – ustaški, a takav je bio uobičajen u Austro-Ugarskoj, i danas ga se može vidjeti čak u mađarskom parlamentu. Jesu li Mađari ustaše ?

Kad piše o hrvatskom srednjoeuropejstvu autor tvrdi da smo dosadna kopija Austrijanaca i Mađara, kad govori o našem mediteranstvu onda izmišlja kako Hrvati zapravo „bježe od mora“, što je puka besmislica s obzirom na našu stoljetnu maritimsku tradiciju od dubrovačke i bokokotorske mornarice pa do uskočkih i gusarskih vještina u borbi protiv Mletaka, te našega sudioništva u stranim mornaricama. Zar nismo skupa s Colombom sudjelovali u otkrivanju Amerike, pod admiralom Tegetthoffom pobijedili Talijane kod Visa, (mali broj hrvatskih admirala u K.u.K ratnoj mornarici može se tumačiti privilegijama Austrijanaca i Mađara u tom rodu vojske), sudjelovali s pripadnicima ostalih naroda Dvojne monarhije u

ekspediciji na Sjeverni pol i bili vješti brodograditelji na otočkim škverovima i u svojedobno najboljem europskom brogradilištu u Republici sv. Marka ? Po Mappes-Niedieku, ljudi između Neretve i Dubrovnika nacionalno ne znaju što su, tvrdi da su bliže Srbima, da nisu Hrvati, a to strašno zaudara na zločinačku propagandu o „srpskom Dubrovniku“ kojega je hercegovački Srbin Vučurević htio srušiti kako bi ga ponovno izgradio da „bude stariji i ljepši“ . Autor to zaključuje iz riječi neke anonimne Konovačke koja mu je rekla kako se njezini sugrađani „boje mora“ i da je Jadran – talijanski (?).

Nitko to želi pisati o jadranskoj Hrvatskoj, posebice o Dalmaciji, ne smije mimoći dvije ključne knjige jednog njemačkog i jednog hrvatskog povjesničara , obje na njemačkom jeziku. Tako je Konrad Clewing u svojoj knjizi *Staatlichkeit und nationale Identitätsbildung* dokazao da je hrvatska nacionalna ideja bila nepobitno većinska u Dalmaciji već sredinom 19. stoljeća, nakon burne 1848. godine, a Aleksandar Jakir u svojoj studiji *Dalmatien zwischen den Weltkriegen* dokumentirano je potvrdio da je hrvatstvo u Dalmaciji završilo svoje konačno oformljenje pobjedama HSS na izborima u Kraljevini Jugoslaviji. Tada dalmatinskih autonomaša i talijanaša više nije bilo, a srpska manjina nije bila veća nego što je bila za vrijeme komunističke Jugoslavije . Dalmaciju ne nazivamo uzalud kolijevkom hrvatske državnosti. Njezino „jugoslavenstvo“ prije, tijekom i malo poslije Prvog svjetskog rata bilo je utemeljeno u strahu od talijanskog imperijalizma i u stanovitom idealizmu od kojega se udaljio čak i negdašnji pristaša južnoslavenskog ujedinjenja don Mihovil Pavlinović, koji je zagovarao i spajanje Bosne i Hercegovine s ostalim hrvatskim pokrajinama. Sve je to nepoznatom njemačkom novinaru Mappes-Niedieku .

Govoreći o Crkvi u Hrvata autor tvrdi da se ona prije osjećala mjerodavnom za cijeli Balkan (?) i da je BiH tek nedavno dobila svoju biskupsku konferenciju . Ne zna da je prije postojala Biskupska konferencija Jugoslavije, a poslije pretvaranja socijalističkih republika u države s brojnim katolicima, one su dobile posebne biskupske konferencije. Kaže da su se katolici u Vojvodini prije nazivali Šokci i Bunjevci, a odakle onda u statistikama SFRJ toliko Hrvata u toj višenacionalnoj pokrajini ? „Otkriva“ da je Slavko Kvaternik izrekao formulu o Srbima kojih trećinu treba protjerati, trećinu konvertirati i trećinu poubijati. Dosad su komunistički propagandisti tu laž pripisivali Mili Budaku, ali nitko nije našao izvor odakle ta izmišljotina . O tome izvještava Sojčić u svojoj knjizi. .

Upadajući u za nj jezikoslovnu *terru incognitu* , Mappes-Niediek autoritativno tvrdi kako su razlike između hrvatskog, bošnjačkog i srpskog nešto veće nego između pojedinih europskih narječja, ali slične razlikama između njemačkog i „austrijskoga“ , što je puka besmislica jer u Austriji se govori i piše njemački s nekim posebnostima koje stranci gotovo ne opažaju . Našemu autoru bismo preporučili da pročita znanstvene radove dr. Marija Grčevića : *Über die*

kroatischen Sprachveränderungen der 90-er Jahren zwischen Information, Desinformation und Sprachpolitik, (Die Slawischen Sprachen,, band 67/2001.) , Leopolda Auburgera : *Razvoj kroatistike i njezino sučeljavanje sa serbokroatističkim zamislima njemačke južnoslavistike* , (Filologija, knjiga 35, Zagreb 2000.) i istoga autora : *Die kroatische Sprache und der Serbokroatismus* naklada Hess, Ulm , 1999.. Veliki jezikoslovni autoritet Tomislav Ladan, koji je govorio desetak svjetskih jezika, javno je predavao na Sajmu knjiga u Frankfurtu kako su razlike između hrvatskoga i srpskoga jezika znatno veće nego između švedskoga i norveškoga, te bugarskoga i makedonskoga . Navod da su tek stvaranjem „srpskohrvatskog“ Hrvati dobili standardni jezik, kako piše Mappes-Niediek, također je besmislica jer ni Bečki, a niti Novosadski dogovor o tobože zajedničkom jeziku Hrvata i Srba nisu urodili jedinstvenom standardizacijom ni za vrijeme obje Jugoslavije, a danas pripadaju delekoj prošlosti. Ovaj njemačkom novinaru trebao bi biti znano da su ne samo mali nego i veliki narodi, osim možda Nijemaca, vrlo osjetljivi na čistoću i originalnost svojih jezika jer jezici su nešto više nego sredstva sporazumijevanja , ali s obzirom na njegovu „teoriju“ o hrvatskom jeziku izgleda mi raspravljati o tome s njime i njemu sličnima - čist gubitak vremena . (Jedna osobna primjedba : Mappes piše kako su hrvatske izbjeglice nakon rata u Njemačkoj bili rado viđeni gosti, dobivši namještenja u medijima kao što su radio-postaje Deutsche Welle, Deutschlandfunk, „Freies Europa“ i Radio „Liberty“, pri čemu se nije pravila razlika između fašista i demokrata, a to ne odgovara istini , pogotovo ne tvrdnja da je „srpsko-hrvatski“ program Deutsche Wellea vodio bivši ambasador hrvatskoga „fašista“ Ante Pavelića Drago Matković. Ponajprije, samo je RTV postaja Deutsche Welle davala emisije na hrvatskom, srpskom, slovenskom i makedonskom jeziku, „srpsko-hrvatski“ odjel nije postojao, a sve ostale radio-postaje nisu emitirale na jezicima naroda Jugoslavije. D. Matković nije bio hrvatski ambasador za vrijeme NDH nego trgovački ataše u hrvatskom Veleposlanstvu u Beču, što je sitnica prema činjenici da je njemački savezni kancelar Kurt-Georg Kiesinger prije toga bio član Hitlerove nacističke stranke, pa nikome ništa. Njemački se kaže : „Tko sjedi u stakleniku ne smije bacati kamenice“ .)

Većinu svojih besmislica autor je prepisao iz istovrsnih tekstova domaćih zlonamjernih koji boluju od neizlječivoga „morbusa jugoslavicus“. A ond kad mu jedan običan čovjek kaže da su Srbi započeli rat, što je jasno svima u svijetu osim srpskim šovinistima, to ne želi prihvatiti jer ne pristaje u njegovu šablonu o „građanskom ratu“ i „pojednakoj krivnji svijetu“ . Tko na brzinu prolista ovaj knjižuljak vidjet će već prema ilustracijama koga preferira autor. Tu je *bogec* Maček koji je , navodno, za Hrvatsku postigao više nego svi ostali prije i poslije njega (?) . Onda J.B. Tito u odori dostojnoj jednog Hermanna Göringa . Iza njega dolazi Pukanić kao simbol povezanosti žurnalizma i kriminala. Četvrti na manjoj slici je Tuđman, kojega

nepotpuno i negativno citira. Ostale slike nisu toliko važne, osim posljednje sa Strossmayerom kao „ideologom jugoslavenstva“ . Kakve to veze ima sa suvremenom Hrvatskom ostaje autorova tajna.

U jednoj stvari Mappes-Niediek je u pravu, u ocjeni katastrofalnoga stanja hrvatskih medija, posebice novina. Veće žurnalističke deformacije, piše on, samo su u Srbiji. Ipak ova knjiga nije toliko slaba kako izgleda pri prvom čitanju. Iz nje možemo naučiti da smo i mi djelomično krivi za ono što nas autor optužuje jer smo ponekad sami „proizvodili“ negativne događaje koje su potom još negativnije intonirali domaći medijski senzacionalisti, izostavljajući raščlambu uzroka i ne navodeći posljedice. Oni su bili najveći sufleri stranim novinarima koji nikako ne žele prihvatiti Hrvatsku sve kad bi u Zagrebu bio na vlasti dragi Bog.

Površna reagiranja uglavnom istomišljenika na Schillerov pamflet

Dok ovo pišemo (20. lipnja) u hrvatskim domaćim medijima nitko se nije osvrnuo na knjige U. Schillera i N. Mappes-Niedieka. Schillerov pamaflet čak reklamiraju neke hrvatske novine, dok ih ozbilje njemačke publikacije, osim ljevičarskog *Süddeutsche Zeitung* i *Die Zeita*, uopće ne spominju. Za inozemnu publiku *Večernjeg lista* (20. svibnja) Schillerovu je knjigu recenzirala Dragica Anderle vrlo korektno i djelomično samo opisno jer prostora za dublje raščlambe nije imala. Nadamo se da će na Schillerovu knjigu odgovoriti hrvatski znanstvenici i publicisti i to na njemačkom jeziku kako bi njemačka, austrijska i švicarska javnost saznala koliko je nisko pao njemački žurnalizam od kad više nema takvih sjajnih pera kao što su bili Johannes Georg Reissmüller, Carl Gustaf Ströhm , Viktor Maier, Hans Peter Rullmann i još neki manje poznati, ali ne manje sjajni.

Uobičajeno je u njemačkim publikacijama da recenziju političkih knjiga piše istomišljenici ili pak oni koji o predmetu mnogo ne znaju, pa pohvale ne treba shvatiti previše ozbiljno, ali ih je vrijedno zabilježiti, pogotovo ako su zlonamjerne što se dogodilo u slučaju Schillerova pamfleta . Bivši dopisnik s Balkana, kako se sam naziva, Christian Schmidt-Häuer naveliko hvali Schillerove tvrdnje ponavljajući njegove izmišljotine, primjerice da se Pavelić skrivao u Italiji u Vatikanu kraj Castel Gandolfa, (gdje je učio zemljopis ?), te da je Bonn priznanjem Hrvatske, (Sloveniju ne spominje) „ ... doprinio konačnoj podjeli Jugoslavije i eskalaciji građanskog rata.“ (*Die Zeit*, 25. 03.) . A bilo je posve obratno : Njemačka je priznala dvije zapadne republike kad SFRJ više nije bilo, a tzv. građanski rat je nakon toga utihnuo . Ništa bitno drukčije ne piše Heiko Ihlau, bivši urednik u *Spiegelu* (*Süddeutsche Zeitung*, 12.04.) koji uglavnom ponavlja Schillerove krive podatke i još besmislenije zaključke, prvenstveno

da bi udarao po Kohl-Genscherovoj vladi, ali ide i dalje pa tvrdi da je Tuđman „osporavao holokaust“ i „ustaške zločine“ te da je bio „Miloševićeva kopija“. I on „otkriva“ da su Milošević i Tuđman „podijelili Bosnu“ kao da Daytona nije bilo, ali i drugih zapadnih prijedloga o podjeli BiH . Ovdje su na djelu neznanje na kvadrat i zlonamjernost. Od jednog *spiegelovca* ne može se ništa drugo ni očekivati. Internetski portal propalog socijaldemokratskog glasila *Vorwärts. de* (20.05.) također preporučuje Schillerov pamflet upozoravajući na njemačko iskustvo u „...poštenom ophođenju s poviješću“, a da uopće ne uspoređuje autorov tekst s nekim drugim štivom, primjerice s monumentalnim zbornikom na engleskom jeziku *Croatia since Independence*, izdanje R. Oldenbourg Verlag, München, 2008., u kojoj su prominentni norveški, hrvatski, njemački, kanadski, srbijanski i američki autori znalački, dokumentirano i kritički opisali suvremenu Hrvatsku nakon osamostaljenja .

Lokalne novine *Wiesbadener Kurier* (3.05.) ipak moraju priznati da je bila pogriješka vlade u Bonnu „...okrenuti leđa stremljenjima prema hrvatskoj neovisnosti i oslanjati se na stabilizirajuću i integrirajuću ulogu vanblokovske Titove Jugoslavije“, što je prvo kritičko mišljenje o Schillerovoj knjizi. Drugo mnogo ozbiljnije uslijedilo je u berlinskom *Die Tageszeitung* (26.06.) iz kojega je vrijedno prenijeti poveći ulomak :“U središtu knjige nalaze se hrvatski ekstremisti koji su nakon propasti *Nezavisne Hrvatske Države* (1941.-1945.) pobjegli u Saveznu Republiku. Autor na groteskan način preuveličava važnost ovih *ustaša* ...Ulrich Schiller pobrkao je i povijesne ličnosti. Kotač povijesti vrte ponekad svjetske sile, ponekad balkanski narodi, ponekad nacionalni ekstremisti, ponekad strane tajne službe, od kojih je najgoru ulogu igrala njemačka tajna služba BND. Krajem sedamdesetih i početkom devedesetih godina služba sigurnosti SR Hrvatske bila je *prirepak BND-a* . Dokazi za to potječu od propalih figura bivših jugoslavenskih političkih, policijskih i tajnih krugova ili od dopisnika *ljevičarskog Tageszeitunga* Jürgena Elsässera koji je od 1991. stalno pridonosio neshvaćanju onoga što se zbivalo na jugoistoku europskoga kontinenta. Opremljen takvim nabacivateljima natuknica Schiller dolazi do najgore teze : Jugoslaviju je uništio *duh nacizmom zatrovanog aparata njemačke tajne službe i njezina bratstva u oružju s hrvatskim ustaškim fašistima*. Potpuno suprotno ... Schiller ocjenjuje Miloševićevu Srbiju početkom devedesetih godina. Dok letke sitnih hrvatskih emigrantskih skupina napuhuje do senzacija, o Memorandumu (SANU) o položaju Srba u Jugoslaviji pronalazi ove riječi : *Nema tu ni govora o velikosrpskim namjerama nego se samo daje prednost daljnjem opstanku Jugoslavije ..* .A to je bio rodni list novog srpskog nacionalizma. Na drugim mjestima Schiller kritizira taj nacionalizam, ali mu ne pripisuje iste strukture i isti utjecaj kao hrvatskom .

Zašto ? To kao i štošta drugo ostaje tajnovito... Na kraju knjige prevladavaju pitanja : zašto su Kohl i Genscher 1990. tako malo znali o Jugoslaviji kad su preko svoga BND-a imali u šaci

hrvatsku službu sigurnosti ? Jesu li devedesetih godina i druge tajne službe bile aktivne na Balkanu ? Što je učinili sama jugoslavenska država pri raspadu zemlje ? I zašto Ulrich Schiller nije svoje znanje prije unio u diskusiju. Nije od jučer poznato da Hrvatska od 1991. nije bila samo bezazlena žrtva . Hrvatski pobornici ljudskih prava , kritički novinari i pripadnici civilnog društva stalno su i za vrijeme rata upozoravali na autokratske crte Tuđmanova režima i isto se tako borili protiv politike ratovanja i podjele koju je vodila hrvatska vlada u Bosni. No prije svega, od tada se Hrvatska naveliko promijenila. Time je više žaljenja vrijedno da je upravo staračko djelo Urlicha Schillera jedina monografija na njemačkom o ulozi Savezne Republike pri raspadanju Jugoslavije.“

Najveće pohvale Schillerove knjige došle su s tipkovnice poznatog hrvatoždera Wolfa Oschliesa u internetskom portalu *Eurasisches Magazin* (21.05.) koje upravo kipte mržnjom na sve hrvatsko. Tako piše da su „hrvatski ekstremisti pretvorili Njemačku u poprište svojih napada i ubojstava“ , a o teroru UDB-e s mnogo više žrtava, ni slova . Otrovnim Schillerovi riječima dodaje svje još otrovnije : „Hrvatska nije ništa poduzela da razračuna sa svojom genocidnom prošlošću, naprotiv ponosna je na to i žestoko odbija strana upozorenja na samospoznaju i kajanje.“ Za razliku od Jasenovca koji proglašava „Balkanskim Auschwitzom“, a što se tiče užasa gori je od svojih „njemačkih uzora“, Bleiburg je „izmišljotina“ ustaškog emigranta Nikice Martinovića, gdje su partizani, tobože, poubijali stotine tisuća „nenaoružanih Hrvata“, a to je prema Oschliesu naveliko pretjerano, pa ipak je postalo „državnom ideologijom neovisne Hrvatske“. Navodeći Schillerovo mišljenje da su Nijemci rano osudili Hitlerov režim, ali da Hrvati do danas gledaju na Pavelićevu NDH kao na „pojam rodoljublja i uzor hrvatskog državotvorstva“, zaključuje ih to diskvalificira za svaku europsku perspektivu. Ipak Oschlies nije toliko glup da bi pristao na Schillerovu tvrdnju kako su bosanskohercegovački franjevci bili „duhovni vođe ustaškoga terora“, ali zahvaljuje Schilleru što je opovrgao laži o „terorističkim Srbima“ kao „opravdanju za teror protiv Srba“. Prema Oschliesu svi su narodi u Austro-Ugarskoj Monarhiji bili u konfliktima s Carevinom, samo ne Hrvati koji su „uvijek ponizno pitali u Beču što da urade prije izglasavanja odredbi u Saboru“ , kao da nikad nije čuo za ustanak Eugena Kvaternika i „zeleni kadar“ u Prvom svjetskom ratu, a da o protivaustrougarskom emigrantskom Jugoslavenskom narodnom odboru u egzilu s Trumbićem na čelu i ne govorimo. Za Oschliesa je Luburić „nakon rata postao čak glavni ideolog hrvatske nacionalističke emigracije u inozemstvu.“ Takva „funkcija“ uopće nije postojala.

Prema Oschliesu, zapadni političari nisu shvatili, nisu uočili i nisu uzeli za ozbiljno „povezanost između starih ustaša i novih nacionalista u Hrvatskoj“, što je puka besmislica jer su „ustaše“ u hrvatskoj političkoj emigraciji bili neznatna manjina, ali to Oschliesu i Schilleru

nije moguće priznati jer bi ostali bez svojih najvećih „argumenata“. Oschlies označava napadače na jugo-predstavništvo u Mehlemu „ustašama“ i „gangsterima“, (a bili su odreda gastarbajteri) premda je Jugoslavija bila potpuno zadovoljna presudama u Bonnu, kao što mi je rekao šef jugoslavenske promatračke ekipe pri Sudu prof. Bogdan Zlatarić, čak djelomično odajući priznanje i obrani optuženih, (*Osteuropa*, br. 9 / 1965.) Kad se radi o interesima njihove Jugoslavije onda Schillera i Oschliesa ne mogu nadmašiti ni jugoslavenski funkcionari. Oschlies optužuje i svoju vladu kad piše : „Protiv rata bio je usmjeren embargo na uvoz oružja, ali sa znanjem i poticajem njemačkih ureda Hrvati su u Njemačkoj kupovali oružje bivše armije DDR-a kako bi time vodili *svoj* rat.“ Ni riječi o tome da su Srbi i „JNA“ mogli izvrsno voditi rat svojim oružjem bez obzira na embargo. „Glavni ratnohuškači bili su Hrvati“, tvrdi Oschlies, „ali kad je Vijeće sigurnosti OUN-a razmišljalo o sankcijama protiv Hrvatske, Njemačka je , prema izjavi hrvatskog diplomata Marija Nobila, bila ta koja je osujetila taj pokušaj“. Naravno, kad je Tuđman uz pomoć SAD u kolovozu 1995. protjerao Srbe iz hrvatske Krajine, gdje su živjeli stoljećima, tako piše Oschlies, „to nasilje je ponekad predmet zamjerki, ali nije prepreka za ulazak Hrvatske u EU.“ A to je ono što najviše boli Oschliesa, kao što je pokazao u nizu članaka u časopisu *Sšdosteuropa – Mitteilungen*, dok mu Uredništvo nije zatvorilo vrata za takve propagandističke uratke .

Na kraju valja naglasiti da su i neki hrvatski političari i autori svojim nepromišljenim i narcisoidnim izjavama, a među njima su bili i oni na vrhovima vlasti i u medijima , sami „nudili“ strancima „podatke“ u korist hrvatske štete jer su naprosto bili nekorektni i pretjerani. Spomenimo samo nekoliko primjera . Tko se ne sjeća skandalozne Tuđmanove izjave kako je „sretan jer mu žena nije Srпкиnja ili Židovka“, a objašnjenje je bilo da su hrvatski funkcionari poslije 1945. nastojali u Beogradu pronaći takove kako bi „dokazali“ svoje jugoslavenstvo i pripadnost komunizmu, a to njemu nije trebalo jer je oženio Hrvaticu s jugoslavenskim i komunističkim pedigreeom , ali to pojašnjenje nije nitko prihvatio. Dakako, mnogi zlonamjerni citiraju samo onaj dio Tuđmanove izjave o NDH kao „izraza želje hrvatskog naroda za državom“, a izostavljajući dvije negativne definicije da je bila „zločin“ i „kvislinška tvorevina“ . General Bobetko se dičio svojih vojnim pobjedama u Bosni i Hercegovini, u knjizi koja je mogla biti podlogom za optužbu u Haagu. o upletenosti RH u **bosanski rat** Šarinić je brbljao u svojim sjećanjima o razgovorima s Miloševićem, što su trebali ostati „vječna državna tajna“ . Nobilo je razgovarao sa stranim predstavnicima o povjerljivim temama, a kao hrvatski diplomat morao je držati jezik za zubima . Slaven Letica kao Tuđmanov savjetnik ubacio je u javnost protokol razgovora Tuđmana i Jovana Raškovića koji je potonjega kompromitirao u , kako je sam govorio, „ludom“ srpskom narodu . Hudelist je objavio neautoriziranu Tuđmanovu biografiju s detaljima koje nije provjerio, a bili su skroz

negativni za prvog hrvatskog predsjednika . Brojni suradnici *Feral Tribunea* godinama su naveliko preuveličavali sve pogrješke „Tuđmanova režima“, (samo jedan detalj : Tuđman je, navodno, primio od talijanske naftne kompanije pola milijarde dolara na ime koncesije za eksploataciju zemnog plina na Jadranu, a da je to bila istina, Hrvatska bi u tome bila bogatija od Norveške) koje su stranci primali novo za gotovo. Sve je to naveliko pridonijeli mutnoj i neistinitoj slici Hrvatske u inozemstvu. Naprosto nisu se pridržavali mudre hrvatske izreke : „Ispeci, pa reci“. A kad nešto uđe u knjige i medije, to se samo po sebi umnožava, i teško je , gotovo nije moguće ispraviti

KRAJ